

איצרות ומגיד ממעוררוטי

בית מדרשו של המגיד

סיכום ותמצות דברי תורתו של המגיד

עיקר העבודה היא החשק וההתלהבות

במאמר זה מבאר רבינו את סוד הגאולה שבה תלוי הכל, ואשר עליה נתנבא הבעל שם טוב הקדוש "אימתי קאתי מר לכשיפוצו מעיינותיך חוצה ויוכלו לייחד יחודים כמותך", מאמר שהוסבר על ידי גדולי ומאורי החסידות על דרך עבודת היחודים בדרך שווה לכל נפש, שהיא עבודת הדיבוק **בפנימיות האותיות** על ידי חשק והתלהבות, וכמבואר בהמשך אגרת הבעש"ט הק' הנזכרת, וכפי שמפורש בסיום מאמר זה בדברי הנבואה האלוקיים "אם יהיה זמן זה, שיהיה **חשק גדול לבני אדם** לידע את השם ולדבק בו, אז ירצה החשק הזה כעולה וככל הכוונות, וזהו כי בי חשק, ואז יהיה הגאולה".

כהקדמה לענין זה, מקדים רבינו לבאר את אופן העבודה הנרצית לפניו יתברך, שבכוונת מעשי המצוות משפיע האדם על כל הבריאה כולה, לפי מידת חשקו לידבק באור הקב"ה השוכן בהמצווה, ושהיא עיקר מעלתה והשפעתה על המשכת אור ה' יתברך אל התחתונים.

במעשי המצוות מאיר האדם את חושך הבריאה ומאיר אותה באור המתוק של תענוג קרבת הקב"ה, באמצעות הדעת של האדם בעת עשיית המצווה, שעל ידה הוא מקשר את המצווה לאור הפנימי השוכן בה, תוך כדי התגברות על הנטייה הטבעית של גוף האדם להחשיב בעיקר את גוף המצווה ולהתעלם מאורה הגדול - אור דיבוק השם יתברך, נטייה שהינה היפך מציאות אור המצווה שהיא המשכת חיות ה' לעולם.

אמור מעתה: ההבחנה בדבר החשק אם הוא עיקר המניע לדברי המצוות או לא, אינו רק הבחנה במידת איכות המצווה, אלא **שורש הבירור בין טוב לרע**, כי ככל שהאדם מרוחק מהחשק האלוקי שמאירה הנשמה בגופו הרי זה ביטוי נוסף ומחודש לריחוק שלו מהשם יתברך, ולהשפעת הגשמיות על הלבושים שמסתירים על נשמתו, וממילא כאן המקום לשוב ולתקן את קלקול הגוף המכסה על הנשמה ומונע את אורה.

רבינו אינו חוסך את נועם עצתו האלוקית, ומבאר מה הוא שורש הקלקול והחושך, שהוא ענין השקפתי ויסודי, והוא הראיה של חיצוניות העולם וגשמיותו כדבר יש, אשר משפיעה גם על עשיית המצוות, כשאדם עושה אותם במצב של הסתלקות הדעת ממנו, שבו הוא מעניק חשיבות עיקרית לחלק המעשי והגשמי של המצווה על פני החלק הפנימי שבה. ענין זה הוא שורש בחינת איסור 'אלוהי מסכה', שהוא הרצון והתאוה של האדם לעשות צורה מוחשית לדבר רוחני, היפך האמת שככל שהאדם דבק במוחש ובגשמי כך הוא מרוחק מהאמת.

וכאשר האדם דבק בפנימיות האותיות על ידי החשק, וכל חשקו ותאוותו הגדולה היא לאור הפנימי המתלבש באותיות, אז על ידי חשקו מגלה את האור הפנימי שבכל אות ואות, ומכיון שהאור הפנימי של כל האותיות שבכל תיבה ותיבה אחד הוא - האור הגנוז בסוד תיבה זאת, נמצא שעל ידי זה זוכה האדם לייחד את פנימיות האותיות ביחוד אמיתי, ולכן נרצה החשק הזה ככל הכוונות והיחודים, וכפי שמסיים המגיד את דבריו הקדושים במאמר זה.

יותר מכך, אף האדם שלא זכה לחשק בשלימות שהיא התגלות הנשמה, חשוב לפניו יתברך הצער שאדם מצטער ורוצה להתקרב להשם יתברך, וכלשונו הקדוש "אם רק ירצה, רק שיהיה להם צער על זה להיות להם השגה", חשוב לפניו צער זה שהאדם מצטער ומכיר בחושך גלותו הפרטית והכללית, ומכח זאת זוכה שהקב"ה יוציא מהגלות הרוחנית שהוא הסתרת אור ה' מעיני הנפש.

מגיד מראשית

תורתו של המגיד זיע"א לפרשת השבוע

פִּי לֹא יִרְאֵי הָאָדָם וְחִי' (שמות לג כ). רומז ל**אַרְבַּעַה יְסוּדוֹת הַגְּשְׁמִיִּים** אשר רוח מים עפר, **בְּסוּד (עֵינֵי בְּרֵאשִׁית ב ז) מִן הָאָדָמָה נִבְרָא הָאָדָם** תואר 'האדם' הוא אותיות 'אדמה', על שם יסוד העפר שבו עיקר התגברות הגשמיות, והשלמת בריאת האדם הוא על ידי יסוד העפר שהוא משלים את הוייתו של הגוף להיות לבוש המסתיר על הנשמה שבו, ולכן בתחילת בריאתו של האדם, יסוד העפר שהוא הגשמיות גובר וניכר בהשפעתו יותר מכל היסודות שבו, **וְהָבֵן.**

וְאֵלוֹ הָאֲרְבַּעַה יְסוּדוֹת אֵין לָהֶם כַּח שְׂיִזְכוּ לְרֵאוֹת כְּבוֹד אֱלֹקִים, כלומר להתחבר אל האור ואל הפנימיות של שם 'אלוקים' שהוא ה'כבוד' - התגלות המהות האמיתית. והיינו שייסודות הגשמיים אינם יכולים לראות את ה**עֵצֶם** המוחיה את הבריאה שהוא אור ה**קְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, רַק** ארבע ה**יְסוּדוֹת הַרוּחָנִיִּים** אשר רוח מים עפר שברוחניות שהם ארבע כוחות מלאכים, **שֶׁהֵם כְּמוֹסִים** נעלמים וגנוזים בשורש הנפש שהוא נסתר - **בְּנִשְׁמָה, שְׁהִיא גַם כֵּן רַמ"ח אֵיבָרִים וְשֵׁס"ה גִּידִים רוּחָנִיִּים** והם רמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה שבתורה שהם מורכבים איברי הנשמה, והם שורש לרמ"ח איברים ושס"ה גידים שבגוף, **וְהִיא חֵלֶק אֱלֹהֵ מַמְעַל** ולכן בהיותה אור אלקות ממש, יש לה כח לראות אלקות בדרך רוחני הנקרא ראייה שהוא בחינת חיבור ויחוד, כמו שמבאר רבינו -

וְהוּא סוּד ח"י, האלקות הוא חיות הפנימי המתפשט מתוך הנשמה שהיא חלק אלוך ממעל, עצם החיים, על ידי שני חלקי הנשמה הנקראת ח'יה ל'יחידה והמכונים בקיצור "ח"י", **וְזֶה וְח"י, רוּצָה לִזְמַר רַק חֵלֶק חִי יֵשׁ לוֹ כַּח זֶה לְרֵאוֹת כְּבוֹד אֱלֹקִים הָעֵצֶם,** רק עצם הנשמה שהם חלקי ה'יחידה יחידה' יכולים להשיג כבוד הקב"ה, מכיון שה'יחידה' כשמה כן היא - מתאחדת עם אורו יתברך שממנו נחצבה, וה'יחידה' היא בחינת ראייה שבנשמה שמשגיגה בבחירות את אור ה' שנובע ממנה על ידי ה'יחידה' שלמעלה ממנה, **וְהָבֵן.**

וְדַע כִּי עֵקֶר הַשְּׂגָת הַנִּשְׁמָה, שְׁהִיא מְשַׁגֵּת רוּחָנִיּוֹת הָעֵלְיוֹן הנשפע אליה על ידי התורה והמצוות, הוא **בְּחִינַת הַחֶשֶׁק שֵׁישׁ בְּדָבָר הָעֵשִׂיָה** שהוא אופן הגילוי של האור הרוחני בתוך העשייה שהוא הגשמי, **וְכָל חֶשֶׁק הוּא עֵקֶר מִכַּח הַטַּעַם** התענוג הנמשך מאור אין סוף - מקור התענוגים - אל הנשמה על ידי התקרבותה אליו, הוא הגורם להתעוררות החשק אל עשיית המצווה, וחשק זה שהוא הביטוי החיצוני של התענוג ומורגש לנשמה, היא הבחינה שעל ידה היא רואה את חיות המצווה - בבחינת **'טעמו' - וְרֵאוֹ** כי טוב ה" (תהלים לד ט).

וְכָל טַעַם הוּא בְּלִתֵּי מִשְׁגֵּה, מה שהוא מושג אפילו בדרך הבנת השכל, מן ההכרח לומר שהוא מוגבל - לפי הגבלת

השכל האנושי, אך הטעם הוא חיות אלוקי ממש ולכן אינו יכול להיות מושג, וְכָל דְּבַר שֶׁהוּא בְּלִמְיָ מִשְׁגָּ הוּא חֵלֶק מִמֶּשׁ מֵהַקֶּבֶה, האור שהוא חלק מהקב"ה; כלומר שלא ירד ממדרגתו ולא הוגבל בגבולות הצמצום - מן ההכרח שאינו מושג, כי רק דבר שיש לו גבול, ניתן להגדירו ולתופסו בשכל האנושי, מה שאין כן אור שהוא עצם אחד עם אור הבורא.

וְזֶהוּ (שמות כב יט) 'זִבְחָ לְאֱלֹקִים יְחָרֵם בְּלִמְיָ לֵה' לְבַדּוּ'. פְּרוּשׁ אֱלֹקִים הוּא סוּד כְּלִי הַחִיצוֹן שֶׁהוּא דִין כְּלִי הַחִיצוֹנִי שֶׁל אור האלקות היורד לעולם, ומושג בגשמיות על ידי המעשה של המצווה שהוא כלי החיצון שלו, הוא נקרא אלוקים מכיון שהוא בבחינת דין, כי הכלי הפנימי והרוחני, הוא כח השגה המביא את האור לידי קבלה ברורה ותפיסה של קיימא על ידי שהוא מצמצם אותו מבחינה כללית של אלקות שהוא אין סוף לבחינה מוגדרת ומצומצמת כל שהיא, והכלי החיצון - הוא מביא לידי השגה את חלק היותר גשמי מהאור, ונעשה על ידי ריבוי בחינת דינים שמצמצמים את השפע האלוקי יותר ויותר עד שנמדד לפי יכולת התחתונים להשיג ולקבל, וְכָל דִּין הוּא סוּד מִיָּתֵהּ, מהות הדין הוא התנתקות חלקית והתרחקות הענף מהשורש, ומזה נובע הפרדת בחינת הכלי החיצון שהוא ההסתכלות החיצונית הנפרדת מההסתכלות הפנימית שהוא מביא את אור ה' והחיות לתוך נפשות ישראל, ולכן הוא שורש המיתה, וכפי שידוע שבחינה זאת יצרה את שבירת הכלים שהיא שורש המיתה ברוחניות וממילא בגשמיות כמוכּוּן.

וְכָל מִיָּתֵהּ רוֹמֵז מְגִשֵּׁם הגשמיות הוא תוצאה של ריחוק משורש החיות שהוא הרוחניות, ובחינת המיתה שנזכרה בתורה בשבעת המידות הנקראים 'שבעת מלכי אדום' שנפלו מדרגתם לבחינת חיצונית הרחוקה מהאור, היא אשר גרמה ליצירת העולם הגשמי הזה, שבו אור ה' נסתר ונעלם, וְכָל מְגִשֵּׁם הוּא דְּבַר הַמִּשְׁגָּ, כי הגדרת הגשמיות והשפעתה בנפרד מהאור הרוחני המחיה אותה היא כשהאדם דבק בראייתו על המצוות וקיומם, רק בחלק המושג - המוחשי בחושי הגוף, ולא בחלק שמחיה אותו שמורגש בחושי הנשמה.

ועתה חוזר לבאר את הפסוק 'זובח לאלקים יחרם, וְצִוִּיזֵי זֶה מִשְׁמַעוֹתוֹ - ש' אֶסוּר לָנוּ לְזַבַּח וְלֵהֲאָמִין בְּמִשְׁגָּם אלא ב"בלתי מושג" המחיה אותו, בְּסוּד אֱלֹקִים מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ' (שמות לד יז), וְהִבֵּן. המסיכה הוא הצורה החיצונית של הגשמיות המסתירה בבחינת 'מסך' על החיות הפנימי, ואסור להאמין שבחינה זאת היא עצמה ה'אלוקים', כלומר הכוח השליט והמולך והמציאות הגמורה, **רַק שְׂצָרִיכִין אָנוּ לֵהֲאָמִין בְּרוּחָנִי**, ולדעת שהחיות הרוחנית המופשטת מכל השגה, היא המציאות האמיתית, והציור החיצוני שנראה לפנינו בגשמיות, הוא רק כסיי ולבוש אליו.

וְזֶהוּ בְּלִמְיָ לֵה' כאילו אמר "בלתי להשם הוי"ה", **רוּצָה לּוֹמֵר דְּבַר זֶה שֶׁהוּא בְּלִמְיָ**

מִשְׁגָּ הוּא מִכְּחַ הַרוּחָנִיּוּת שֶׁהוּא מִמֶּשׁ חֵלֶק אֶלּוֹהַ מִמֶּשְׁלָה, והוא ה'בלתי מושג' שבהיותו חלק אלוק ממש הוא מכונה שם הוי"ה, **זֶה אֲמוּנָה** זהו המושג רק על ידי אמונה ורק בזה מותר להאמין, **וְזֶהוּ לֵה'** - לשם הוי"ה **לְבַדּוּ, בְּלִי שׁוּם הַתְּלַבְּשׁוֹת** לא לידבק כלל בלבוש שבו מתלבש חיות הקב"ה באופן נפרד מהחיות עצמו, כי אם לצייר לעצמו את האור הרוחני ששוכן בתוך הגשמיות - ורק בו ידביק ויקשר נפשו, וממילא **רַק לִידְבַק וְלִרְאוֹת** רק ברוחני דְּרוּחָנִיּוּת באור הבלתי מושג - בחינת החשק, שהוא המחיה את הרוחניות - הטעם השכלי - המתלבש במצווה.

וְזֶה פְּרוּשׁ הַפְּסוּק (תהלים צא יד) 'כִּי בִי חֵשֶׁק משמע שעיקר קבלת השכר שמפורשת בהמשך הפסוק תלויה בחשק, **רוּצָה לּוֹמֵר עֵקֶר הָעֲבוּדָה שֶׁל בְּנֵי אָדָם הוּא הַחֵשֶׁק, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַחֵלֶק שֶׁיֵּשׁ בּוֹ מִמֶּשׁ,** המציאות היחידה שהיא ממשות הדבר על פי האמת, והיא המחיה את הצורה הגשמית שהיא הדמיון הנראה לעיניים.

וְזֶהוּ שְׂאִיתָא בְּתַקוּנָם (הקדמת תיקוני זוהר ט.) **כִּי בִי גִימַטְרִיא מ"ב, שֶׁהוּא מַעֲלָה כָּל הָעוֹלָמוֹת,** התפשטות החכמה בל"ב נתיבותיה להעלות העולמות, היא על ידי עשרת המאמרות שבהם נברא העולם ושבהם באה לידי ביטוי אור החכמה העליונה, ושניהם יחדיו, ל"ב נתיבות החכמה ו"מאמרות (בגימטריא מ"ב) מתגלים ומאירים בעולם על ידי שם מ"ב, שהוא מתפשט בכל הנשמות שבכל הדרגות שבעולם ומבעיר בהם את אש התשוקה לחזור ולהתקשר לשורש הבריאה שהם הנתיבות הנזכרים - על ידי דביקות ב'חכמה' - בתורה ומצוותיה.

וְכָל עוֹלָם הוּא סוּד בְּחִינַת מַלְכוּת שְׂנִקְרָא עוֹלָם, הגדרתו של כל עולם מכל העולמות (אצילות בריאה יצירה ועשיה) היא בכך שלכל הספירות ישנם כלי קיבול משותף שהוא המלכות, והיינו שהדביקות בכל ספירה וספירה כפי בחינתה מביאה כל אחת באופן לגילוי אורו יתברך ועל ידי זה מתגלה מלכותו יתברך בעולם - כל עולם לפי עניינו כפי שגזרה חכמתו יתברך שתתגלה בו מלכותו באופן הזה, אם באופן של בריאת המחשבות של השגות אלקות ואם באופן של **יְצִירַת** אותיות התורה או באופן של מעשי המצוות, **וְהוּא דִּין מִשֵּׁם אֲדוֹנָי,** כי הוא המגביל ויוצר את הגבול לשפע האלוקי שממנו מוגדרת הוייתו של כל עולם באופן שאין נתגלה בו עצם אורו יתברך, והוא מורגש בו רק בבחינת 'עם' המוכן לקבל **מַלְכוּת** המלך, ולכן הוא נרמז באותיות דין משם אדני"י כי הם מצטרפים ומתחברים לא' אלופו של עולם שמצמצם ונמשך לתוכם על ידי קבלת המלכות.

וְצָרִיכִין אָנוּ לְהַעֲלוֹת הַדִּינִים לְבְּחִינַת רַחֲמִים וְחֶסֶדִים שֶׁהוּא שֵׁם הַוְי"ה בְּרוּךְ הוּא שהוא המהווה הכל מאין ליש לתכלית שהוא לגלות טובו הגדול שהיא גודל אלקותו יתברך לפי יכולתם המוגבלת של הנבראים,

והנהגת הדין מתבטלת כאשר הכוונה הפנימית שבהם באה לידי פועל, שהיא שהנבראים ידבקו בפנימיות של כל העולמות שהיא ידיעת אלקותו יתברך, וזה נפעל **רַק עַל יְדֵי שֵׁם מ"ב** שהוא המעלה את כל העולמות לשרשם, והיינו על ידי החשק, **וְהִבֵּן.**

וְזֶהוּ כִּי יָדַע שְׂמִי, **רוּצָה לּוֹמֵר שֵׁם י,** ועניינו יתבאר: **שְׂיַעֲלָה** על ידי שם מ"ב שהוא ההתדבקות בחשק הפנימי - את בחינת **מַלְכוּת, שֶׁהוּא נִקְרָא ש"ם** מלשון שממה, היא השורה בכל דברים הגשמיים שהם שוממים וריקים מצד עצמם, להחיותם ולקיימם, **וְהִיא סְפִירָה עֲשִׂירִית** שהיא בחינה החיצונית והאחרונה מסדר עשרת הספירות, שבתוכה שורים תשעת הספירות שהם הצינור הפנימי לאור השי"ת, ועניינה לגלות מלכותו יתברך בפועל אפילו בדברים חיצוניים וגשמיים, **וְשִׁתְּהִיָּה הִיא בְּמַעֲלָה הָעֲלִיּוֹנָה,** שיאירו בה כל נתיבות החכמה ויתגלה על ידה מציאות השי"ת מבלי כסויים וצמצומים, על ידי בני ישראל המקשרים את הרוחני בגשמי, ומעלה את כל הספירות שבנפשם לייחדם לאהבת ה' יראתו ותפירתו, וממילא תאיר הארץ וכל הדברים הגשמיים בכבוד והתגלות אור השי"ת.

וְכָל מַעֲלָה הוּא רוּחָנִי כל דרגות הנעלות יותר הם הדרגות הרוחניות יותר, ובזה נמדדת מעלתם זה על זה, בכך שהם רוחניים יותר וקרובים יותר לאור הקב"ה, **וְכָל רוּחָנִי הוּא סוּד דְּעָה** כגודל הדעת וההתקשרות כן סר הלבוש החיצוני המסתיר ומתגבר כוח האמת שהוא הפנימיות הרוחנית, ורוחניותם של הספירות שבנפשות ישראל נמדדות בגודל הדעת המתפשטת בהם, **וְזֶהוּ כִּי יָדַע, רוּצָה לּוֹמֵר לְבְּחִינַת דְּעָה שֶׁהוּא רוּחָנִי** אל הדעת שעל ידה ההתגלות החיות האלוקית של כל דבר, **יַעֲלָה שְׂמִי שֶׁהוּא דִּין** בחינת השכינה המלוּבֶשֶׁת בהסתור של הגשמיות, יתעלה ויתגלה על ידי הדעת הנזכרת שעל ידה תתגלה מלכותו יתברך, **וְהִבֵּן.**

וְאָנֹכִי יִפְרֵשׁ שְׂאֵר הַפְּסוּק, 'עֲמוּ אֲנֹכִי בְּצָרָה', רוּצָה לּוֹמֵר, בְּאֵמַת בְּכָל הַתְּלַבְּשׁוֹת הנקראת 'צרה' משום שהחיות האלוקית הוא 'צר' ומצמצם בבחינת דין, **שֵׁם אֲנֹכִי הַקֶּבֶה** בעצמו, שמאיר בנברא באור אין סוף השוכן בו אף על פי שאינו נגלה עדיין, **וְאֵף עַל פִּי שְׂכַל הַתְּלַבְּשׁוֹת הוּא סוּד צָרָה** שההתלבשות בא על ידי החיות המתלבשת בו מצומצמת בצינור צר ודק, המאיר בלבוש החיצוני הגשמי ומחיה אותו, **וְצָרָה רוֹמֵז מְגִשֵּׁם, שֶׁהוּא דִּין,** שצמצום החיות גורם שהכוח הרוחני אינו ניכר כל כך, ואז הצורה החיצונית שהיא הדמיון הגשמי מסתיר על האור הרוחני, **אֵף עַל פִּי כֹן אֲנִי** בעצמי - הקב"ה **שׁוֹרָה שֵׁם לְהַחֲיוֹת דְּבַר זֶה** ואין המראה החיצוני המסתיר על אור ה' מציאות אמיתית כי אם הסתר בלבד, **וְזֶהוּ (תהלים קיח ה) מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְיָ,** י-ה הו' המוחי'ן המסתתרים בתוך חושך ההסתר, ובידיעת האדם שהקב"ה נמצא שם, הוא קורא

וממשיך ומגלה את ה'מוחין', וְהַבֵּן.

אָבֵל אִם יִתְלַבֵּב הָאָדָם אֶת עַצְמוֹ בְּחַשֵּׁק גָּדוֹל לְכָל אוֹת וְאוֹת, שֶׁהוּא גִשְׁמִי וְהִתְלַבְּשׁוֹת, לפנימיות של האותיות שהוא אור ה' המתלבש בגשמיות של האות שהוא צורת כתיבת ואופן הגייתו, ופנימיות זה מושג על ידי החשק, **אֲזַ יִזְכֶּה שְׂאָסִיר אֲנִי מִכָּל אוֹת בְּגִדֵי אֲלִמְנוּתָהּ שֶׁכִּסְתָּהּ פְּנִיָּה** הדמיון החיצוני של האותיות שהם איברי השכינה הקדושה באופן שאין ניכר בהם אור ה'. הוא החושך המסתיר על השכינה הנקראים 'בגדי אלמנותה' שהם בבחינת בגדי 'אבילות' משום שהחושך הזה נובע מגלות השכינה ש'היתה כאלמנה' (איכה א א), ולכן אור ה' נסתר ונעלם בכל ה'עולמות' שהם ה'אותיות', וכשאדם מתעורר להתדבק באור הפנימי של האותיות, הוא מעורר כן באתערותא דלעילא גם כן, שיסיר הקב"ה מהם את החושך המסתיר עליהם, ואז האור האלוקי שנובע דרך האותיות יאיר בפועל ובגילוי באותיות של התורה והתפילה של אותו אדם החושק לאור ה', כאשר בבית בעלה שאורו וכבודו חופף עליה וחיותו מתפשט בתוכה.

כִּי בְּכָל אוֹת וְאוֹת מְכַסֶּה שֵׁם חַיּוֹת רוּחָנִי, שֶׁהוּא 'פְּנִיָּה', רוּצָה לוֹמַר פְּנִימִיּוֹת, בחינת 'פנים' של האותיות שהיא צורתם הפנימית, **וְתִרְאֶה שֶׁהִיא 'צִדְקָה'** כלומר שהאות עצמה היא אורה של השכינה שבגלות נקראת 'צדק' בבחינת דין ומשפט, וכשמאיר בה אור הקב"ה היא נקראת 'צדקה', וְהַבֵּן.

וְזֶהוּ 'אֲחַלְצָהוּ', לְשׁוֹן 'חֲלוּץ הַנְּעֹל' (דברים כה י), רוּצָה לוֹמַר שֶׁיַּחְלֹץ הַלְבוּשׁ הַשָּׁחַר שֶׁל כָּל אוֹת, הלבוש המסתיר על אורה הפנימי המבהיק - בחינת הגוון ה'לבן' שאין לו צמצום ואפשר לצבוע עליו כל מיני גוונים, ובחינת הגוון ה'שחור' שאי אפשר להוסיף עליו שום גוון, הוא הגבול המסתיר ומצמצם את האור ומגבילו לבחינה החיצונית בלבד, שהיא הצורה החיצונית המורה על שרטוט ואופן ההמשכה, **וְאֶכְבְּדֶהוּ, אֲנִי מִרְאֶה לוֹ אוֹתוֹת רוּחָנִיּוֹת אוֹתוֹת הַנִּשְׁמָה שֶׁהֵם כְּבוֹד אֱלֹקִים** שבהם מתפשטת השגת אלוקות, שהאותיות הם שרטוטי צינורות השפעתה.

וְאִם יִזְכֶּה הָאָדָם שִׁתְּגַבֵּר בְּחַשֵּׁק גָּדוֹל כֹּל כֵּךְ עַד שִׁיגִיעַ בְּחַשְׁקוֹ בְּבַחֲנִית 'אֵין סוּף', אל שורש כל התענוגים הנקרא אַרְךְ יָמִים מִבְּחִינַת אֵין סוּף הנקרא אריך אנפיו, אֲשֶׁבִיעֶהוּ וְאֶרְאֶהוּ בִּישׁוּעָתִי, שֶׁיִּזְכֶּה לְרִאוֹת בְּרוּחָנִי מִמָּשׁ על ידי חלק ה'חיה' שבנשמה, שהיא עצם הנשמה המשיגה ומקבלת חיות הקב"ה באופן

של ראייה בלי שום מסך.

וְזֶהוּ הַרְאֵנוּ ה' חֲסֵדְךָ' (תהלים פה ח), הוּא פְּנִימִית בחינת החסד שמרומז בשם הו"ה, והוא פנימיות כל הנבראים, **וְיִשְׁעֶךָ תִּתֵּן לִנְיָ,** תיבת 'לנו' היא **גִּימַטְרִיָּא אֱלֹקִים, שִׁיְהִיָּה לָהּ** לשכינה שהיא השראת הקב"ה היורדת 'לנו' ובשביילנו - **עֲלִית** (אולי צריך לומר 'עלייה'), מבחינת דין המכונה אלוקי"ם לרחמים בחינת שם הו"ה.

וזהו **נִפְשָׁנוּ, הוּא מְלֻכּוֹת - חִיצוֹנִיּוֹת** הנקראת בחינת נפש שהיא חיצונית לבחינת רוח, **'חֲכֵתָה לָהּ', לְהִיּוֹת לָהּ עֲלִיָּה לְפְנִימִיּוֹת, וְזֶהוּ 'לָהּ',** וכמבואר לעיל שבחינת שם הו"ה מורה על האור הפנימי שבו הויית האור היא בהתגלות.

וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ גָּלָה לָנוּ, אִם יְהִיָּה זְמַן זֶה, שִׁיְהִיָּה חַשֵּׁק גָּדוֹל לְבַנֵּי אָדָם לִידַע אֶת הַשֵּׁם וְלִדְבֹק בּוֹ, אֲזַ יִרְצֶה הַחַשֵּׁק הַזֶּה כְּעוֹלָה, שהרי עניינה של קרבן עולה - כשמה כן היא, עליית כל האותיות והניצוצות לשרשם, **וְכָכֵל הַכּוֹנֵנוֹת** שתכלית הכוונות הוא לייחד האותיות, ועל ידי שמתגלה האור הפנימי של

כל אות ואות הם מתייחדות זה עם זה מאליהם, **וְזֶהוּ כִּי בִי חַשֵּׁק,** שהחשק הוא בבחינת השגה ותפיסה באור אין סוף ממש, וזהו הטעם שהוא כולל את כל הכוונות, כיון שהוא תופס במקום הנעלה מכולם - עצם אלקותו יתברך המתפשט ומאיר בכל העולמות, **וְאֲזַ יְהִיָּה הַגְּאֻלָּה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.**

וְזֶהוּ עֵמוֹ אֲנִי בְּצָרָה, כאן מדבר בדרגה נמוכה יותר, לומר לך שאף על פי שלא זכה לדרגת "כי בי חשק" שהיא החשק שממשיך ומביא את אור אין סוף לנשמתו, רק

יודע ידיעה זאת ש"עמו אנכי בצרה", שהקב"ה עימו במצב החשכות שבו הוא נמצא, **אֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא יִדְעוּ שׁוֹם כּוֹנֵנָה** וגם לא יזכו לדרגת "כי בי חשק" שנרצית ככל הכוונות, **רַק שִׁיְהִיָּה לָהֶם צַעַר עַל זֶה לְהִיּוֹת לָהֶם הַשְּׂגָה,** רק זאת, שיצטער וישתוקק שיהיה לו השגה בפנימיות ואמיתית העולם, וממילא התקשרות של אמת באור ה'; **וְיַעֲבֹד בְּחַשֵּׁק** ויעשה על כל פנים את מעשה המצוות בחשקות, אף על פי שאינו מבין ומשיג את האור הפנימי, **אֲזַ אֲחַלְצָהוּ מִגְּלוֹת הַמֵּר** אוציאהו מהחשכות הרוחנית של הגלות, שהיא ההסתרה על אור ה'.

ועוד יזכה בזכות הצער הנזכר שמצטער שיהיה לו השגה - **וְאֶרְאֶהוּ בִּישׁוּעָתִי, שִׁיְהִיָּה לָהֶם הַשְּׂגָה** שיזכה אכן להשגת האור המלוּבש במעשי המצוות, **וּמִלֵּאָה הָאָרֶץ דְּעָה** ויאיר אור הדעת בתוך בחינת החיצונית הנקראת ארץ, **וְהִכַּל בְּשִׁבְלֵי הַחַשֵּׁק** שחושק להתקרב להקב"ה, **וְזֶהוּ כִּי בְּשִׁמְחָה תִּצְאוּ,** על ידי השמחה שתשמחו בה' תצאו מהגלות ומחשכותה, **וְהַבֵּן.**

